

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.591/2018/18.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2019. január 30. napján tartott tanácsülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés bűntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2018. június 12. napján kihirdetett **14.B.105/2018/16.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli a vádlott által 2016. április 3. napjától 2016. április 5. napjáig, majd 2018. február 28. napjától 2018. június 12. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli a 2018. június 13. napjától 2019. január 30. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 15.000.- (tizenötezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Megállapítja, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye [Bv. Intézet neve].

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a 2016. április 3. napjától, 2016. április 5. napjáig, majd 2018. február 28. napjától őrizetben, 2018. március 2. napjától előzetes letartóztatásban lévő vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés bűntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat). Ezért a bíróság öt év szabadságvesztésre, valamint mellékbüntetésül öt év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetést börtönben rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a vádlott a börtönbüntetés legalább kettőharmad része letöltését követően bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. Kötelezte a vádlottat 217.217,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést, egyezően

elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában fellebbezését fenntartva kifejtette azon álláspontját, mely szerint az eljárás során beszerzett bizonyítékok a vádlott bűnösségét kétséget kizáróan nem támasztják alá, mert a tanúként meghallgatott személyek a vádlottat az elkövetés helyszínén nem látták és azt sem látták, hogy a sértett sérüléseit ki okozhatta, így indítványozta, hogy a másodfokú bíróság vádlott neve vádlottat az ellene emelt vád alól bizonyítottság hiányában mentse fel. Másodlagosan - különös tekintettel a vádlott enyhe fokú értelmi fogyatékosságára és arra, hogy a cselekmény kísérleti szakban megrekedt - a kiszabott büntetés jelentős enyhítésére tett indítványt.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.181/2018/6-II. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Kifejtette azon álláspontját, miszerint az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, a 3/2013. Büntető jogegységi döntésben foglaltaknak megfelelően elemezte a vádlott által elkövetett cselekményt, valamint a bűnösségi körülményeket is helytállóan vette számba, ezért indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

Sem a felmentés, sem a kiszabott büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezések nem alaposak.

A Szegedi Ítélet tábla a 2018. július 1. napjától hatályos, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 868. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján a másodfokú felülbírálatkor hatályban lévő törvény szerint járt el.

A hivatkozott törvényi rendelkezés szerint a Be. 868-876. §-ában meghatározott eltérésekkel a hatálybalépéskor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell a Be. rendelkezéseit.

A Be. 870. § (1) bekezdése alapján az e törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza.

Jelen ügyben - a 2018. július 1. napját megelőzően bejelentett - fellebbezések bejelentésére a vádlott javára, felmentése, illetve a kiszabott büntetés enyhítése érdekében került sor, ezért a Szegedi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárásakor hatályban lévő 1998. évi XIX. törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást. Tévedett ugyanakkor, amikor ítéletének indokolása során a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket és korábbi büntetéseire vonatkozó adatokat a tényállás részének tekintette. Az eljárásakor hatályban volt 1998. évi XIX. törvény 258. § (3) bekezdés a), b) és c) pontjában foglaltak szerint az ítélet indokolásának tartalmaznia kell a vádra történő utalást, majd a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket, a korábbi büntetéseire vonatkozó adatokat és ezt követi a bíróság által megállapított tényállás. Ebből adódóan a másodfokú bíróság a vádlott személyi körülményeit és büntetett előéleti adatait nem a tényállás részének tekintette. Az ítélet tábla megjegyzi, hogy az időközben hatályba lépett Be. 561. § (3) bekezdés a), b) és c) pontja az ügydöntő határozat indokolásával kapcsolatban e tekintetben a korábbi törvénnyel megegyezően rendelkezik.

Az elsőfokú bíróság tehát az általa egyébként perrendszerűen lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az ügy lényegét illetően megalapozott tényállást állapított meg, melyet a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok egybehangzó adatai alapján a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írtak szerint az alábbiak szerint helyesbített, illetve kiegészített:

A vádlott büntetett előéleti adatai köréből mellőzi a Szarvasi Városi Bíróság 4.B.38/2002/2. számú ítéletére történő hivatkozást, tekintve, hogy ezt az elítélést jelenleg a bűnügyi nyilvántartás már nem tartalmazza. A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 97. § (2) bekezdésében foglaltak szerint ugyanis a büntetőjogi felelősség megállapítására, a kiszabott büntetésre és az alkalmazott intézkedésre vonatkozó adatokat közhiteles hatósági nyilvántartás tartalmazza a törvényben meghatározott időpontig, ezt követően - mint jelen esetben - hátrányos jogkövetkezmény az elítélés miatt már nem állapítható meg.

Kiegészítette a büntetett előéleti adatok körét azzal, hogy a Szarvasi Városi Bíróság 5.B.236/2003/9. számú és a Szarvasi Városi Bíróság 4.B.134/2003/4. számú ítéleteit a Szarvasi Járásbíróság 2004. május 4. napján jogerőre emelkedett 5.Bk.2/2004/2. számú ítéletével összbüntetésbe foglalta és az összbüntetés tartamát egy év négy hónap börtönben állapította meg.

A Szarvasi Városi Bíróság 8.B.83/2011/6. számú ítélete 2011. június 21. napján kelt, az ítélettel kiszabott szabadságvesztés büntetés tekintetében a próbaidő 2013. június 20. napjáig tartott.

A Szarvasi Járásbíróság 5.B.198/2013/4. számú ítélete 2014. január 28. napján kelt.

A Szarvasi Járásbíróság a 2016. június 21. napján kelt és azon a napon jogerőre emelkedett 8.B.41/2016/13. számú ítéletével a 2015. június 4. napján elkövetett súlyos testi sértés büntette miatt a vádlottat egy év, végrehajtásában három évi próbaidőre felfüggesztett börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte. A próbaidő 2019. június 20. napjáig tart.

Fenti helyesbítések, illetve kiegészítések azért váltak szükségessé, mert az elsőfokú bíróság a vádlott büntetett előéleti adatait pontatlanul és hiányosan rögzítette.

Kiegészítette továbbá a vádlott személyi körülményei körében az igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény alapján tett ténymegállapításokat azzal, hogy indokolt az alkoholfüggőség miatt a vádlott kényszergyógyítása addiktológiai osztályos keretek között.

Ez a kiegészítés azért vált szükségessé, mert ennek a büntetés végrehajtása során jelentősége van.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását kiegészítette azzal, hogy a bűncselekmény elkövetésekor a vádlott körülbelül 170 cm magas és 65-70 kg testsúlyú volt, míg a sértett körülbelül 70 kg.

Ennek a kiegészítésnek azért van jelentősége, mert a 3/2013. Büntető jogegységi határozat indokolásának I/B/3. pontjában írtak szerint az elkövetés konkrét körülményei között vizsgálni kell egyfelől az elkövető, másfelől a sértett életkorát, egészségi és fizikai állapotát is, hiszen a testi adottságok a bűncselekmény megítélése szempontjából jelentőséggel bírnak.

A sértett által elszenvedett sérülések tekintetében a másodfokú bíróság helyesbítette az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldal negyedik bekezdésében írtakat azzal, hogy a sértett jobb és bal oldali

homloklebeny sérüléseit létrehozó vádlotti erőbehatások voltak alkalmasak életveszélyes sérülés okozására.

Ez a kiegészítés azért vált szükségessé, mert annak a ténynek jelentősége van, hogy a sértett mindkét oldali arckoponya csontján súlyos sérüléseket szenvedett el. Az elkövetési magatartás eredménye, vagyis az, hogy a sértett milyen sérülést szenvedett, következtetési alap lehet az elkövető szándékára. Jelen esetben ez a tény is alátámasztja - amelyre az elsőfokú bíróság indokolásában hivatkozott is -, hogy az elkövetés módjából alappal volt levonható az a következtetés, hogy a vádlott tudata átfogta annak lehetőségét, hogy a sértett súlyos, életveszélyes sérülést szenvedhet el és ebbe belenyugodva cselekedett.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása hiánytalan és megalapozott, melyet a másodfokú bíróság ítélezésének alapjául elfogadott.

A vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezésében a védelem azt kifogásolta, hogy közvetlen szemtanúja az eseményeknek nem volt, így a tagadó vádlott védekezésére tekintettel kétséget kizáró módon nem állapítható meg, hogy a sértett sérüléseit a vádlott okozta volna.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, a bizonyítékokat egyenként és összességükben is maradéktalanul mérlegelési körébe vonva kellő és okszerű indokát adta annak, hogy miért vetette el a vádlott büntetőjogi felelősséget tagadó védekezését és, hogy ezzel szemben tényállását miért az eljárás során mindvégig egybehangzóan és következetesen valló sértett neve sértett vallomására alapítottnak állapította meg, melyet a kihallgatott tanúk vallomásai, valamint a rendelkezésre álló és a tárgyaláson ismertetett iratok mindenben alátámasztottak.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokolását csupán annyiban helyesbítette, hogy az ítélet 4. oldal első bekezdésében a dátum helyesen 2016. április 3. napja, mert nyilvánvaló elírás folytán került az évszám 2017. évben lett megjelölve.

Tekintve, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg és indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a bizonyítékok mérlegelését támadó, a vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezések eredményre nem vezethettek, a másodfokú eljárásban ugyanis nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított és megalapozott tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére és az elkövetett bűncselekményt is a törvényi rendelkezéseknek megfelelően minősítette.

A sértett fejét ért rúgások ugyan életveszélyes sérülést nem okoztak, azonban az agykoponyán belüli sérülésekre figyelemmel alkalmasak voltak életveszélyes sérülés okozására is.

A vádlott közepesnél nagyobb erejű, fejre irányuló, többszöri rúgással bántalmazta az időskorú sértettet, így magatartása során számolnia kellett az életveszélyes sérülés bekövetkeztével. Az elsőfokú bíróság kellő jogi indokát adta annak, hogy mely tényekből vonta le azt a következtetést, hogy a vádlott szándéka nyilvánvalóan a testi sérülés előidézésére irányult, de eshetőleges szándéka fennállt az életveszélyes sérülés bekövetkezése tekintetében. Jogi indokai mindenben helytállóak, következtetései a logika szabályainak megfelelőek.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülményeket a másodfokú bíróság kiegészítette azzal, hogy további súlyosító körülményként értékelte, hogy a vádlott vele szemben folyamatban lévő másik büntetőeljárás hatálya alatt követte el jelen bűncselekményt, hiszen a Szarvasi Járásbíróság 8.B.41/2016/13. számú ítéletének alapját képező bűncselekmény elkövetési időpontja 2015. június 4. napja. Helyesbítette továbbá a súlyosító körülmények körét akként, hogy a vádlott bűncselekményét önhibából eredő alkoholos befolyásoltság állapotában követte el (56/2017. BK vélemény II/7.)

Az így helyesbített bűnösségi körülményekre is tekintettel a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a visszaesőnek nem minősülő bűnismétlő vádlott vonatkozásában a büntetési célok kizárólag szabadságvesztés alkalmazásával érhetőek el. Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, mely szerint az irányadó középértéktől történő eltérés az enyhébb tartam irányába nem indokolt, figyelemmel a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára és a személyében rejlő társadalomra veszélyesség fokára. A kiszabott büntetés arányos, így a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget annak jelentős enyhítésére.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésében foglalt rendelkezés ellenére a törvényszék - bár jogi indokolásában hivatkozott erre - elmulasztotta beszámítani a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, ezért azt a másodfokú bíróság a hivatkozott törvényi rendelkezésekre figyelemmel pótolta.

Ugyancsak észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság nem a törvény szövegének megfelelően rendelkezett a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatósága körében, ezért azt a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint helyesbítette.

A fent részletezettekre tekintettel a másodfokú bíróság sem a felmentés, sem a kiszabott büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezéseket nem ítélte alaposnak, azonban az elsőfokú bíróság ítéletét hivatalból is felülbírálván, azt a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

Kötelezte a másodfokú bíróság a vádlottat a Be. 613. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

A másodfokú bíróság vádlott neve vádlott tényleges tartózkodási helyét megállapította a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja alapján, figyelemmel a Be. 184. § (2) bekezdés f) pontjára és a Be. 10. § (1) bekezdés 15. pontjában írtakra, mert a fogvatartás helye tényleges tartózkodási helynek minősül.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésén alapult.

Szeged, 2019. január 30.

dr. Joó Attila s.k.
a tanács elnöke

. Katona Dorottya s.k.
előadó bíró

dr. Kiss Dániel s.k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.591/2018/18. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 14.B.105/2018/16. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része jogerős és végrehajtható.

A jogerőre emelkedés időpontja: 2019. január 30.

Szeged, 2019. január 30.

dr. Joó Attila s.k.
a tanács elnöke